

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana) (jud. N. Iordachi)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Eugeniu Pavalachi,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Mixtă „Orange Moldova” Societate pe Acțiuni împotriva lui Eugeniu Pavalachi cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 13 septembrie 2016 ÎM „Orange Moldova” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Eugeniu Pavalachi solicitând încasarea datoriei în sumă de 29017,72 lei și a taxei de stat în sumă de 871 lei.

În motivarea acțiunii s-a invocat că în baza contractului de prestări servicii publice de comunicații electronice mobile celulare nr.5699180 din 03 martie 2013, ÎM „Orange Moldova” s-a obligat să presteze serviciile solicitate de către Eugeniu Pavalachi conform contractului și anexelor la contract, iar pârâtul s-a obligat să le achite.

A menționat că din anexele contractului nominalizat rezultă că pârâtului i-au fost oferite echipamente mobile, cu achitare în rate, iar perioada minimă contractuală nu a expirat. Conform pct.2 din anexă și pct.3.5 din condițiile generale de utilizare a serviciilor Orange Abonament, în cazul nerespectării de către client a perioadei minime contractuale, ÎM „Orange Moldova” SA are dreptul de a încasa de la client despăgubiri egale cu suma totală a tuturor ratelor spre achitare pentru toată perioada rămasă până la expirarea perioadei de achitare în ratele indicate.

A precizat că pentru serviciile prestate și echipamentul mobil oferit de către ÎM „Orange Moldova” SA, conform actului de verificare s-a acumulat o datorie în mărime de 29017,72 lei.

A declarat că prin cererea de soluționare a litigiului pe cale extrajudiciară nr.621-16/PFB din 15 martie 2016, pârâtului i-au fost comunicate pretențiile și

posibilitatea de soluționare a litigiului pe cale amiabilă în termen de 15 zile calendaristice, precum și despre rezilierea contractului conform pct.6.4.3 și pct.10 din condițiile generale de utilizare a serviciilor Orange Abonament, care însă a rămas fără răspuns.

A susținut că prin neexecutare în termen a obligațiilor contractuale, pârâțul admite o încălcare gravă atât a intereselor reclamantei, cât și a legislației în vigoare privind executarea obligațiilor.

Prin hotărârea din 22 februarie 2017 a Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de ÎM „Orange Moldova” SA și s-a încasat de la Eugeniu Pavalachi în beneficiul ÎM „Orange Moldova” SA datoria în sumă de 29017,72 lei, cheltuielile suportate în legătură cu achitarea taxei de stat în sumă de 871 lei și cheltuieli pentru înștiințare în sumă de 90 lei.

Prin decizia din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Eugeniu Pavalachi și s-a menținut hotărârea din 22 februarie 2017 a Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana).

La 12 ianuarie 2018 Eugeniu Pavalachi a declarat recurs împotriva deciziei din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, pronunțarea unei noi decizii de respingere integrală a pretențiilor intimatului.

În motivarea recursului a invocat recurentul că nu este de acord cu decizia instanței de apel și o consideră neîntemeiată și nefondată, fiind adoptată cu încălcarea normelor de drept material.

Indică recurentul că nu a fost aplicată legea care trebuia a fi aplicată, a fost aplicată o lege ce nu trebuia a fi aplicată și a fost interpretată eronat legea.

Consideră că este obligația intimatului în conformitate cu art.118 Cod de procedură civilă de a prezenta probe veridice și concludente pe care își bazează poziția și anume dovada transmiterii dispozitivelor pentru care se solicită încasarea datoriei, probe ce, în opinia recurentului, nu au fost prezentate.

Opinează că instanța de apel în mod eronat a aplicat normele legale și a interpretat eronat normele legale referitor la prevederile de prestări servicii și nu cele de vânzare cumpărare.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 26 septembrie 2017, iar Eugeniu Pavalachi a declarat recurs la 12 ianuarie 2018.

Materialele cauzei atestă că decizia contestată a fost expediată participanților la proces la 29 noiembrie 2017, conform scrisorii de însoțire (f.d.98) și conform plicului poștal la 04 decembrie 2017 (f.d.104). Din textul recursului se distinge că recurentul a recepționat copia deciziei la 05 decembrie 2017. Alte înscrisuri care să ateste contrariul la materialele cauzei lipsesc. Astfel, recursul se consideră a fi declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Eugeniu Pavalachi, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Eugeniu Pavalachi nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe

dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Eugeniu Pavalachi.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Eugeniu Pavalachi împotriva deciziei din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

Judecători

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic